

Boekenrestaurateur vindt zijn 'Weg'

J. Carlos, geboren en getogen in Uruguay, kwam ter wereld op het moment dat de Uruguayaanse voetbalselectie wereldkampioen werd. Hij werd boekbinder en door zijn handen passeerde het boek 'De Weg', geschreven door de H. Jozefmaria. Voor deze man uit een atheïstisch gezin zou daarna niets meer hetzelfde zijn.

20-4-2005

J. Carlos Bordolli Fattoruso,

Boekbinder-restaurateur van
boeken:

Wat kan ik zeggen over mgr. Escrivá en het Opus Dei? Het is moeilijk om in enkele woorden over een boodschap te spreken, zonder een stukje geschiedenis. Ik ben geboren op de dag dat Uruguay wereldkampioen werd en gedoopt in de parochie tegenover het gebouw van de Voetbalbond van Uruguay, op het uur van de finalewedstrijd. Dit alles was georkestreerd door mijn Italiaanse grootmoeder. Maar in mijn ouderlijk huis was de deur voor God gesloten.

Grootgebracht in een atheïstisch huis, waar men over God schreef en dacht met een kleine letter en waar Maria eenvoudig de naam was van enkele familieleden, groeide ik op, studeerde ik en begon mijn werkzame leven. Mijn enige contact

met de Kerk en het geloof was mijn doopsel, de eerste heilige communie van twee nachten en enkele kerkelijke huwelijken. Ik trouwde in 1972 op 17 mei. Nu ben ik vader van twee kinderen en grootvader van twee kleinkinderen.

Ik ben verknocht aan mgr. Escrivá, aan zijn woord, zijn werk, zijn filosofie en aan zijn voorspraak in mijn leven. In 1986 kreeg mijn jongste kind een zeldzame ziekte: polymiositis. De inspanningen van de neuroloog en van de oncoloog-pediater hadden geen resultaat. Mijn enige hoop voor hem en het gezin was het gebed. Mijn smeekgebed tot mgr. Escrivá werd verhoord. Mijn zoon is nu 27 jaar en leidt een normaal leven. Vanaf dat moment veranderde mijn respect in verering en ik beschouwde hem al als een heilige.

Als boekbinder-restaurateur zijn duizenden boeken door mijn handen gegaan. Juwelen uit de literatuurgeschiedenis, bijbels, catechismussen, enz. In 1976 trok een klein boekje, 'De Weg', mijn aandacht. Terwijl ik de beschadigde bladzijden in orde bracht, begon ik de punten oppervlakkig te lezen.

Werklustig als ik ben, zag ik het belang van wat in de tekst over dit thema naar voren kwam, vooral van de noodzaak om zowel met verantwoordelijkheid als met vreugde te werken. Ik begon me ermee te identificeren en vond er een verklaring voor veel moeilijke dingen. Het boekje ging deel uitmaken van mijn persoonlijke bibliotheek. Ik bestudeerde het diepgaand.

Elke dag openen wij onze ogen en gaan de wereld en haar uitdagingen tegemoet... Onze plichten vervullen,

onze relatie met de omgeving, met het gezin, het werken aan onszelf, onze devoties zijn niets anders dan onze antwoorden. Als wij het verantwoordelijk en met vreugde doen, 'op goede golflengte', kunnen we elke dag afsluiten met een klein doel dat gehaald is. Dit is niet weinig voor een mens tijdens zijn korte tocht op aarde. Als het ons lukt de geest van het geloof te verspreiden, dan hebben we een taak vervuld. Daarvoor moeten we onvermoeibare strijders zijn...

Samengevat. Een atheïst, werklustig, kent het woord van monseigneur Escrivá, past het toe, volgt het en brengt het in de praktijk. Wanneer hij op een zeker moment wanhopig bidt, ontvangt hij een antwoord dat materieel het verband tussen het menselijk geloof en het goddelijke bevestigt. Vanaf dat moment is zijn leven een voortdurende strijd: om beter te worden, om een voorbeeld te

zijn, om geestelijk rijker te worden, om vanuit zijn dagelijks werk zowel professioneel als menselijk te volharden... zodat op een dag zijn kinderen de regels kunnen herhalen die een dichter ooit schreef: “Mijn vader was een goed mens.”

Getuigenis, gepubliceerd in het boek “De heilige Jozefmaria en de Uruguayanen”, uitgegeven in Montevideo ter gelegenheid van zijn honderdste geboortedag. Het boek bevat 65 getuigenissen van Uruguayanen, gelovigen van de prelatur en vrienden, die vertellen hoe zij het onderricht van de stichter van het Opus Dei leerden kennen en beleven.